

[H. P. Hansen.]

Henhold til de Regler, som kort er omtalt af mig her, eller andre Regler, som findes i Lovforslaget, og som jeg ikke har nævnt, kan der gennem Kommunerne ydes Laan, ikke under 20 Kr. og ikke over 200 Kr. Laanet ydes i Regelen kun mod Pantesikkerhed eller Kautio af to solvente Mænd eller Kvinder.

Denne sidste Bestemmelse finder jeg meget uheldig, og jeg haaber, at det ved Forhandling med Socialministeren maa kunne lykkes at faa den fjernet. Jeg tror ikke, det gaar an at indføre en Ordning, hvorefter Kommunen udlaaner Penge mod Kautio af bestemte Folk. Det er jo en Forsørgelseslovgivning, her er Tale om, og det forekommer mig, at her maa man træffe Bestemmelse om, at de Penge, der udbetales af kommunale Institutioner ved Udvalgets Beslutning, maa staa for det offentliges Regning og ikke for privates Regning paa anden Maade end, at Skatteyderne naturligvis maa betale det Beløb, det drejer sig om. Jeg tror, det vil give Anledning til megen Misfornøjelse og mange Ubehageligheder for de Folk, der Gang efter Gang vil blive anmodet om at stille sig som Kautionister i Tilfælde af Ydelse af saadanne Laan.

Det er heller ikke store Beløb, her er Tale om. En Kommune kan kun benytte 60 Ø. pr. Indbygger til dette Formaal. Det vil sige 2 Mill. Kr. om Aaret. Af disse 2 Mill. Kr. regner Socialministeren paa Forhaand, at de 700 000 tabes, idet de opføres som Udgift. Tilbage bliver da 1 300 000 Kr., som i de fleste Tilfælde maa komme ind derved, at Kautionisterne betaler. Jeg tror ikke, det vil være godt, og det er ogsaa min Tro, at dette maa kunne fjernes. Man maa løbe den Risiko, hvis man laaner ud, at man ikke faar Pengene tilbage. Men, som sagt, store Beløb drejer det sig ikke om.

Det er ikke noget nyt, der her sker, at man kan give en Mand eller Kvinde et større Beløb, end man ellers udbetaler i almindelig Understøttelse. Jeg hørte nok — jeg tror, det var under Finanslovbehandlingen —, at det ærede Medlem Hr. Krag talte om, paa hvilken Maade man i København administrerede Fattiglovgivningen, man delte ud med rund Haand og gav endogsaa Penge til Folk, der fik en Hest eller en Karussel, tror jeg, det var.

Ja, det er jo nok muligt, at der er en, der er kommet ud at køre i Karussel, maaske ved Hjælp fra Kommunens Side, det tør jeg ikke udtale mig om; men hvis

det ærede Medlem mener, at det er noget ualmindeligt, at man i en Kommune yder Laan eller yder et Beløb til en Mand eller Kvinde for derved at sætte den paagældende i Stand til at skaffe sig Erhvervs-muligheder og derved holde sig fri for Fattigvæsenet i den kommende Tid, tager det ærede Medlem meget fejl.

Alle, i hvert Fald de mange, der har deltaget i kommunalt Arbejde og i Fattigudvalgets Arbejde, vil erkende, at de mere end een Gang har været ude for et Tilfælde, hvor der, maaske ikke med en Karussel, men maaske med andre Erhvervs-muligheder for Øje, er ydet Laan til dette eller hint. Jeg vover at paastaa, at det i mangfoldige Tilfælde er en klog og god Foranstaltning af Kommunen at optræde paa den Maade.

Ud fra det samme Syn mener jeg, man skal se paa det, her er Tale om, kommunale Laan. De skal ydes i de Tilfælde, hvor man mener, det har Betydning for at skabe Mulighed for den paagældende til at klare sig i Fremtiden; og hvis den paagældende saa ikke senere kan betale Beløbet tilbage, saa maa Kommunen bære Tabet.

Disse kommunale Udlaan skal jo til Dels erstatte de Bevillinger, der er givet gennem Hjælpekasserne, naturligvis ikke i fuld Udstrækning; der er givet saa mange Regler, hvorefter der skal ydes Hjælp der; hvor Hjælpekasserne hidtil er traadt til. Her er altsaa ogsaa et af de Omraader, hvor det sociale Udvalgs Virksomhed træder i Stedet for Hjælpekassens Virksomhed.

Der er maaske adskillige, der vil beklage sig over, at Hjælpekassebestyrelserne forsvinder, at Hjælpekasseinstitutionen ophæves. Jeg har set anført, at Hjælpekasserne havde jo den udmærkede Opgave at virke med de Penge, der kom ind gennem Bidrag fra private og forskellige Institutioner foruden med de Bidrag, de fik gennem Kommunalbestyrelsen. Hvis de Folk, der taler om disse Ting, vilde undersøge, hvor meget der er kommet ind til Hjælpekasserne gennem privates Bidrag og gennem disse forskellige Institutioner, saa vilde de hurtigt erfare, at det er kun som en lille Draabe i Forhold til det store Kar, som man kunde sige Hjælpekassens Beholdning er. Og de Indtægter, der hidtil er gaaet ind i Hjælpekasserne fra disse særlige Institutioner, vil i den kommende Tid kunne gaa ind i det sociale Udvalgs Kasse, saaledes at der ikke mistes noget i saa Henseende.

Hjælpekassebestyrelserne har haft en besværlig Opgave, og det er et stort og byrdefuldt Arbejde, disse Mænd og Kvinder